

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.167 van 1 september 1999
in de zaak A. 77.982/VII-16.547.**

In zake : XXX,
wonende te B.,
H.

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 22 december 1997 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij zijn beroep tegen de weigering van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om hem als vluchteling te erkennen, onontvankelijk wordt verklaard;

Gelet op de beschikking van 5 mei 1998 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de kennisgeving van de memorie van antwoord aan de verzoekende partij op 31 augustus 1998;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 14bis, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 30 november 1998, houdende bevel tot neerlegging van dat verslag en

oproeping van de partijen om te verschijnen op 17 december 1998, datum waarop de zaak werd uitgesteld naar 18 februari 1999, datum waarop de zaak werd vastgesteld voor pleidooien en advies op 11 maart 1999, datum waarop de zaak in beraad werd genomen;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. WESSELING die, loco Advocaat Th. SOETAERTS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend mondeling advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, in verband met het stellen van prejudiciële vragen aan het Arbitragehof;

Gelet op artikel 21, tweede lid, en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat op 22 december 1997 de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, betreffende het beroep van verzoeker, ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 1997, het volgende heeft beslist : "Verklaart het beroep (van verzoeker) onontvankelijk"; dat het determinerend motief van de Vaste Beroepscommissie om tot deze beslissing te komen als volgt luidt :

"Overwegende dat het verzoekschrift in strijd met artikel 4,5° van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van, en de rechts-

pleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, geen uiteenzetting van de feiten en de ingeroepen middelen bevat";

2. Overwegende dat verzoeker op 23 maart 1998 een verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad van State heeft ingediend tegen de beslissing van 22 december 1997 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, tweede Nederlandstalige Kamer;

Overwegende dat uit stuk nr. 4 van de onderkافت "stukken betreffende de voorafgaande maatregelen", van het rechtsplegingsdossier blijkt dat op 31 augustus 1998 van de memorie van antwoord van de verwerende partij aan verzoeker kennis werd gegeven; dat het aangetekend schrijven met ontvangstbewijs door verzoeker op voornoemde datum werd afgetekend en dat in het begeleidend schrijven van 25 augustus 1998 van de griffie van de Raad van State uitdrukkelijk werd gewezen op de inhoud, de betekenis en de draagwijdte van artikel 7 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State en op artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, voor wat betreft de gevolgen van het niet (tijdig) indienen van de memories; dat de tekst van artikel 21 bij uittreksel werd afgedrukt op de keerzijde van voornoemde brief van 25 augustus 1998 (zie zelfde stuk); dat verzoeker bijgevolg volledig werd ingelicht nopens het verloop van de procedure en van de wijze waarop, en de termijn waarbinnen hij een memorie van wederantwoord diende te versturen naar de griffie van de Raad van State; dat verzoeker dit trouwens niet betwist;

Overwegende dat verzoeker ter terechtzitting evenmin heeft betwist dat hij geen memorie van wederantwoord heeft ingediend; dat hij bij brief van 14 december 1998 een "memoire et demande de question

prejuducielle" heeft verstuurd naar de griffie van de Raad van State; dat de zaak die werd opgeroepen op de openbare terechtzitting van 17 december 1998 tegensprekelijk werd uitgesteld op de openbare terechtzitting van 18 februari 1999, teneinde de tegenpartij en het Auditoraat toe te laten een standpunt in te nemen betreffende voornoemde "memorie"; dat de verwerende partij op 17 februari 1999 een nota heeft ingediend ter griffie in antwoord op de "memorie" van verzoeker; dat de zaak een laatste maal tegensprekelijk werd uitgesteld op de zitting van 11 maart 1999 om de Advocaat van verzoeker toe te laten een nota neer te leggen in het Nederlands met een vertaling van de prejudiciële vraag; dat op 24 februari 1999 deze nota werd ingediend ter griffie en dat de zaak op 11 maart 1999 werd behandeld en in beraad werd genomen;

Overwegende dat de Raad eerst moet uitmaken of er aanleiding is om de prejudiciële vragen te stellen, om vervolgens te oordelen of er aanleiding is om onverminderd artikel 14bis, § 1, van het besluit van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, toe te passen;

3. Over het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Arbitragehof.

3.1. Overwegende dat verzoeker vraagt de volgende prejudiciële vragen omtrent de conformiteit van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aan het Arbitragehof voor te leggen :

3.1.1. "- Schendt artikel 21, lid 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat die bepaling gelijkelijk geldt voor het geval waar de verzoekende

partij, in het kader van het objectief contentieux, tegen een administratieve beslissing een annulatieberoep instelt bij de Raad van State en voor het geval dat, in het kader van het subjectief contentieux, de verzoekende partij bij de Raad van State een cassatieberoep instelt tegen een jurisdictionele beslissing uitgaande van een administratief rechtscollege ?

3.1.2. - Schendt artikel 21, lid 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en de artikelen 6 en 14 van het EVRM-verdrag, in de mate dat die bepaling voorziet dat de verzoekende partij die, in een cassatievoorziening tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent politieke subjectieve rechten bij de Raad van State, in geval van het laattijdig indienen van een memorie van wederantwoord, van rechtswege zijn belang bij de procedure verliest daar waar, anderzijds, luidens artikel 1094 Ger. Wb., de verzoekende partij die, in een cassatievoorziening tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent politieke subjectieve rechten bij het Hof van Cassatie, laattijdig gebruik maakt van de mogelijkheid om een memorie van wederantwoord in te dienen, niet gesanctioneerd wordt met het verval van het cassatieberoep ?

3.1.3. - Schendt artikel 21, lid 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en 6 en 14 van het EVRM-verdrag, in de mate dat die bepaling stelt dat de verzoekende partij, in een cassatieberoep tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent subjectieve rechten bij de Raad van State, ingeval van het laattijdig indienen van een memorie van wederantwoord, van rechtswege zijn belang bij de

procedure verliest daar waar, anderzijds, het laattijdig indienen van een memorie van antwoord door de verwerende partij niet met een gelijkwaardige sanctie bestraft wordt ?

3.1.4. - Schendt artikel 21, lid 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en 6 en 14 van het EVRM, in de mate dat de toegang tot de rechter en het recht van verdediging in het kader van een cassatieberoep tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent subjectieve rechten bij de Raad van State, daardoor niet wordt gegarandeerd, terwijl die belemmering inzake het recht van toegang tot een rechter en het recht van verdediging niet geldt in het kader van een administratief cassatieberoep bij het Hof van Cassatie ?";

3.2. Overwegende dat het Arbitragehof reeds uitspraak heeft gedaan over de conformiteit van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, en die bepaling niet in strijd heeft bevonden met voornoemde artikelen (arrest nr. 32/95 van 4 april 1995, B.S., 19 mei 1995; arrest nr. 27/97 van 6 mei 1997, B.S., 10 juni 1997; arrest nr. 94/99 van 15 juli 1999); dat het Arbitragehof in de betrokken rechtpraak onder meer het volgende heeft overwogen :

"Hoe zwaar het gevolg van de niet-naleving van de termijnen die voor de indiening van de memories zijn vastgesteld, voor de verzoekende partij moge zijn - zij leidt immers tot de onontvankelijkheid van de vordering -, een dergelijke maatregel is niet kennelijk onevenredig ten aanzien van de door de wetgever nagestreefde doelstelling, namelijk het inkorten van de duur van de rechtspleging, gelet op het algemene rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet in geval van overmacht kan worden gemilderd, een

beginsel waarvan werd overwogen af te wijken, maar waarvan de in het geding zijnde wet zelf niet afwijkt. De verplichting om binnen de termijn een memorie in te dienen, waarvan de inhoud zich kan beperken tot de loutere bevestiging dat de verzoekende partij in haar vordering volhardt, is een vormvoorschrift dat, ten aanzien van de voormelde doelstelling, geen onevenredige last teweegbrengt, zelfs als men het voorstel van de verzoekende partij voor de feitenrechter volgens hetwelk andere maatregelen hadden moeten genomen worden om hetzelfde doel te bereiken, in overweging neemt";

dat datzelfde Hof overigens ook soortgelijke bepalingen uit de gecoördineerde wetten op de Raad van State, als die van artikel 21, tweede lid, waarin aan het verzuim om een bepaalde proceshandeling te verrichten een sanctie wordt verbonden, niet in strijd heeft bevonden met de Grondwet (zie arrest nr. 67/95 van 28 september 1995, B.S., 26 oktober 1995; arrest nr. 88/98 van 15 juli 1998, B.S., 22 september 1998);

3.3. Overwegende dat artikel 26, § 2, eerste en derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof als volgt luiden :

"§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Arbitragehof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

(...).

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden :
1°. wanneer het Arbitragehof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met hetzelfde onderwerp;

2°. wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen;

3°. wanneer de wet, het decreet of de in artikel 26bis van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt.";

Overwegende dat niet kan worden aangenomen dat de bijzondere Wetgever, door de invoeging van

artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet, de partijen voor de Raad van State de mogelijkheid zou hebben willen verlenen, om met een louter dilatoir oogmerk en om de procedure nodeloos te "rekken", prejudiciële vragen aan het Arbitragehof te laten stellen, die enkel de Rol van dat Hof nodeloos zouden belasten en de gerechtelijke achterstand bij de Raad van State zou doen toenemen; dat de in dat artikel opgenomen, versterkte verplichting, voor onder meer de Raad van State, om prejudiciële vragen te stellen, ook al heeft het Arbitragehof reeds uitspraak gedaan over een vraag met hetzelfde voorwerp, moet worden bepaald in het licht van de ratio legis van dat artikel; dat de ratio legis is, enerzijds, het monopolie van het Arbitragehof inzake grondwettigheidstoetsing te vrijwaren, door te vermijden dat rechtscolleges waarvan de beslissingen niet vatbaar zijn voor het aanwenden van enig rechtsmiddel, bij onduidelijkheid daarover, zelf de draagwijdte van de arresten van het Arbitragehof zouden bepalen en zich in de plaats zouden stellen van dat Hof, anderzijds, het Arbitragehof de mogelijkheid te bieden om zijn rechtspraak te wijzigen, aan te vullen of te nuanceren; dat in casu geen van die twee bekommernissen in het gedrang komt, door de door verzoeker geformuleerde vragen niet te stellen;

Overwegende, wat betreft het eerste aspect, wordt vastgesteld, dat de draagwijdte van de rechtspraak van het Arbitragehof betreffende de grondwettigheid van bepalingen die voormelde rechtsplegingen invoeren, in geval van miskenning van procedurevoorschriften, (miskenning die door verzoeker in voorliggend geval niet wordt betwist), met name van de grondwettigheid van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, volkomen duidelijk en eenduidig is; dat verzoeker overigens geen enkel element aanbrengt waaruit zou blijken dat zulks niet het geval is; dat, wat het tweede aspect betreft, er op dit ogenblik geen

enkel element voorhanden is op grond waarvan het Arbitragehof er zou kunnen toe worden gebracht te overwegen, zijn rechtspraak, op voornoemd punt, te wijzigen of te nuanceren; dat er immers noch enige evolutie binnen de normatieve context, -zoals de totstandkoming van een nieuwe grondwetsbepaling of de ratificering door België van een Internationaal Verdrag-, noch enige evolutie in de rechtspraak van het Arbitragehof zelf, te onderkennen valt, die zulks aannemelijk maakt; dat verzoeker overigens hieromtrent geen enkel gegeven of argument naar voor brengt; dat geen enkel relevant juridisch aspect wordt aangehaald door verzoeker, dat het Arbitragehof niet in de beantwoording van de gestelde grondwettigheidsvraag heeft kunnen betrekken; dat het Arbitragehof in zijn arrest nr. 27/97 van 6 mei 1997, artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, ook aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet heeft getoetst in zoverre die artikelen worden gelezen in samenhang met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden; dat het betrekken van artikel 14 van dat Verdrag bij de toetsing van artikel 21, tweede lid, uiteraard geen ander resultaat kan opleveren door de toetsing van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 6 van dit Verdrag, nu genoemd artikel 14 ook het gelijkheidsbeginsel betreft, dat het gegeven dat verzoeker zijn vragen toespitst op het administratief cassatieberoep irrelevant is ten aanzien van de door artikel 21, tweede lid, beoogde -en door het Arbitragehof legitiem bevonden doelstelling-, met name het inkorten van de duur van de rechtspleging en het indijken van de achterstand bij de Raad van State; dat immers in het geheel niet valt in te zien, waarom de Wetgever dit doel wel zou mogen nastreven met de procedures tot vernietiging van een administratieve rechtshandeling, maar niet met betrekking tot procedures van administratieve cassatie; dat overigens een iden-

tieke behandeling van verschillende categorieën personen, zoals te dezen, in de eerste door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag, wordt aangeklaagd, slechts mogelijks een schending van het gelijkheidsbeginsel kan uitmaken, wanneer die categorieën personen zich in wezenlijk verschillende situaties bevinden (zie onder meer het reeds geciteerde arrest van het Arbitragehof nr. 32/95, overweging B.6.1. en laatselijk nog het arrest nr. 91/98 van 15 juli 1998, overweging B.6.6.); dat bij de beoordeling van het wezenlijke van het verschil in de situatie rekening moet worden gehouden met de aard en het doel van de in het geding zijnde maatregel; dat er te dezen van zulk een wezenlijk verschillende situatie geen sprake kan zijn, gelet op de zo even gedane vaststelling dat de doelstelling van versnelling van de procedure en het wegwerken van de achterstand niet minder behartenswaardig is met betrekking tot het contentieux van de administratieve cassatie als met betrekking tot het gewone annulatiecontentieux;

3.4. Overwegende dat er derhalve geen enkel concreet gegeven voorhanden is, waaruit kan worden afgeleid dat het Arbitragehof er zou kunnen toe worden gebracht, de opgeworpen grondwettigheidsvraag anders te beoordelen dan in de arresten nr. 32/95 en 27/97; dat derhalve de Raad van State dan ook niet gehouden is, om op grond van artikel 26, § 2, eerste en derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 de door verzoeker geformuleerde prejudiciële vragen aan het Arbitragehof te stellen; dat wat voorafgaat wordt bevestigd door de inhoud van het arrest nr. 94/99 van 15 juli 1999 van het Arbitragehof, in een zaak waarin vier identieke prejudiciële vragen werden gesteld als in voorliggende zaak; dat de overwegingen van voormeld arrest als volgt luiden :

"B.1. Artikel 21, eerste en tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals het

gelding had ten tijde van het stellen van de prejudiciële vragen, bepaalde :

'De termijnen waarbinnen de partijen hun memories, het administratief dossier of de door de afdeling administratie gevraagde stukken of inlichtingen moeten toesturen, worden bij in Ministerraad overlegd koninklijk besluit vastgesteld.

Wanneer de verzoekende partij de termijnen voor het toesturen van de memorie van wederantwoord of van de aanvullende memorie niet eerbiedigt, doet de afdeling, de partijen gehoord, zonder verwijl uitspraak op advies van het voor de betreffende zaak aangestelde lid van het auditoraat, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld'.

B.2. De Raad van State stelt vier prejudiciële vragen betreffende de bestaanbaarheid van het tweede lid van artikel 21 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en met de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De in het geding zijnde bepaling schrijft voor dat ingeval de verzoekende partij de termijnen voor het toesturen van de bedoelde memories niet in acht neemt, de afdeling administratie van de Raad van State zonder verwijl op advies van het auditoraat, de partijen gehoord, uitspraak doet waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

B.3.1. De in het geding zijnde bepaling is bij artikel 1 van de wet van 17 oktober 1990 ingevoegd in de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zij maakt deel uit van een reeks maatregelen waarmee de wetgever beoogde de duur van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State te beperken en de ontstane achterstand weg te werken (Parl. St. Senaat, 1989-1990, nr. 984-1, p. 1, en nr. 984-2, p. 2, en Hand., Senaat, 12 juli 1990, pp. 2640 en volgende).

De parlementaire voorbereiding omtrent die bepaling preciseerde dat 'het (...) de bedoeling (is) te verhelpen aan de al dan niet door sommige gedingvoerende partijen gewilde langdurigheid van de procedures die voor de Raad van State worden aangespannen. Het niet respecteren van de termijnen voor het toesturen van de memories zal van rechtswege geacht worden gelijk te staan met het niet meer doen blijken van het in artikel 19 vereiste belang' (Parl. St., Senaat, 1989-1990, nr. 984-1, P. 3).

In het arrest nr. 48.624 van 13 juli 1994 kwam de Raad van State, na een analyse van de parlementaire voorbereiding en inzonderheid de vaststelling dat een amendement dat een meer soepele behandeling voorstelde werd verworpen (Parl. St. Senaat, 1989-1990, nr. 984-5, en Hand., Senaat, 12 juli 1990, pp. 2646, 2648, 2650 en 2651), tot de conclusie 'dat de wetgever heeft gewild dat onder geen beding een

excuus voor het niet of het niet tijdig insturen van een memorie aanvaard zou worden; door de door hem opgelegde sanctie te omschrijven als het 'ontbreken van het vereiste belang' heeft hij te kennen gegeven dat hij het indienen van een memorie zag als een formele blijk van gebleven belangstelling. Het geven van die formele blijk van gebleven belangstelling is uiteraard ook dan zinvol wanneer de verzoekende partij niets meent te moeten toevoegen aan haar verzoekschrift, bijvoorbeeld omdat de verwerende partij geen memorie van antwoord en zelfs geen administratief dossier heeft ingediend'.

B.3.2. Het indienen van een memorie is aldus door artikel 21, tweede lid, tot een verplichting gemaakt voor de verzoekende partij, indien ze wil vermijden dat de afwezigheid van het vereiste belang zou worden vastgesteld.

Nu die verplichting uit de wet voortspuit, dienen de artikelen 7 en 8 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State ook zo te worden gelezen dat de griffier, bij gebrek aan tijdige neerlegging van het administratief dossier of van een memorie van antwoord, is gehouden de verzoekende partij hiervan in kennis te stellen, onder vermelding, conform artikel 14bis, § 2, van dat besluit, van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt bovendien dat de wetgever de bedoeling had strenge gevolgen te verbinden aan het niet respecteren van de termijnen en dat hij ervan uitging dat de Raad van State, bij de kennisgevingen van de griffier, de verzoekende partij zou herinneren aan de wettelijke gevolgen van de afwezigheid of de laattijdigheid van antwoord (Parl. St., Senaat, 1989-1990, nr. 984-1, pp. 4 en 43).

Wat de eerste prejudiciële vraag betreft (zie punt 3.1.1 van huidig arrest)

B.4.1. De vraag noopt tot een toetsing van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre die bepaling 'gelijkelijk geldt voor het geval waar de verzoekende partij, in het kader van het objectief contentieux, tegen een administratieve beslissing een annulatieberoep instelt bij de Raad van State en voor het geval dat, in het kader van het subjectief contentieux, de verzoekende partij bij de Raad van State een cassatieberoep instelt tegen een jurisdictionele beslissing uitgaande van een administratief rechtscollege';

B.4.2. De wetgever vermocht redelijkerwijze te oordelen dat, zowel ten aanzien van de administratieve cassatieberoepen als wat het zogenaamde objectieve contentieux betreft, de duur

van de rechtspleging moest worden ingekort en dat alle verzoekende partijen voor de Raad van State blijk moeten geven van een volgehouden belangstelling door tijdig een memorie in te dienen.

Gewis bestaan er verschillen tussen het 'objectief' contentieux van de beroepen wegens machtsoverschrijding en het 'subjectief' administratief cassatieberoep, maar die verschillen zijn niet van die aard dat zij de wetgever ertoe noodzaken om dienaangaande ook een onderscheid te maken op het stuk van de duur van de rechtspleging en inzonderheid wat betreft de termijn voor het indienen van een memorie door de verzoekende partij en de sanctie op de niet-inachtneming daarvan.

B.4.3. In het licht van de nagestreefde doelstelling, namelijk het inkorten van de rechtspleging, is de maatregel ook ten aanzien van administratieve cassatieberoepen niet kennelijk onevenredig, rekening houdend zowel met de voorafgaande kennisgeving door de griffie van de gevolgen van de afwezigheid van antwoord of de laattijdigheid ervan, en met de aard van het vormvoorschrift -waaraan kan worden voldaan met het indienen van een memorie met een loutere bevestiging dat in het beroep wordt volhard- alsook met de mogelijkheid voor de verzoekende partij voor de Raad van State om zich in voorkomend geval op overmacht te beroepen.

B.4.4. Hieruit volgt dat de eerste prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord.

Wat de tweede prejudiciële vraag betreft (zie punt 3.1.2. van huidig arrest)

B.5.1. De vraag noopt tot een toetsing van de in het geding zijnde bepaling aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, 'in de mate dat die bepaling voorziet dat de verzoekende partij die, in een cassatievoorziening tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent politieke subjectieve rechten bij de Raad van State, in geval van het laattijdig indienen van een memorie van wederantwoord, van rechtswege zijn belang bij de procedure verliest daar waar, anderzijds, luidens artikel 1094 Ger. Wb., de verzoekende partij die, in een cassatievoorziening tegen een beslissing van een administratief rechtcollege omtrent politieke subjectieve rechten bij het Hof van Cassatie, laattijdig gebruik maakt van de mogelijkheid om een memorie van wederantwoord in te dienen, niet gesanctioneerd wordt met het verval van het cassatieberoep'.

B.5.2. Er bestaan vergelijkingspunten tussen cassatierechtsplegingen voor de Raad van State, enerzijds, en het Hof van Cassatie, anderzijds, zij het dat beide instellingen niet eenzelfde bevoegdheid hebben.

Evenwel, rekening houdend met de exponentiële toevloed aan zaken waarmede de Raad van State werd geconfronteerd en met de groeiende achterstand in de behandeling van de lopende zaken, was het redelijk verantwoord dat de wetgever specifiek voor dat rechtscollege meer stringente maatregelen nam, met name het voorschrift voor de verzoekende partij om blijk te geven van een volgehouden belangstelling door tijdig een memorie van wederantwoord of een toelichtende memorie in te dienen.

B.5.3. De combinatie van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet met de artikelen 144 en 145 ervan leidt niet tot een andere conclusie. Het grondwettelijke onderscheid tussen burgerlijke en politieke rechten is immers niet relevant ten aanzien van het te dezen aangekaagde verschil in behandeling op het stuk van de rechtspleging.

B.5.4. Aangenomen dat de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van toepassing zijn op de zaak die voor de Raad van State aanhangig is, dan nog moet worden vastgesteld dat artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State geen afbreuk doet aan de waarborgen die deze verdragsbepalingen bieden, temeer daar de griffier van de Raad van State de verzoekende partij uitdrukkelijk wijst op de gevolgen van het niet in acht nemen van die verplichting.

B.5.5. De tweede prejudiciële vraag moet ontkennend worden beantwoord.

Wat de derde prejudiciële vraag betreft (zie punt 3.1.3. van huidig arrest)

B.6.1. De vraag noopt tot een toetsing van de in het geding zijnde bepaling aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, 'in de mate dat die bepaling stelt dat de verzoekende partij, in een cassatieberoep tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent subjectieve rechten bij de Raad van State, ingeval van het laattijdig indienen van een memorie van wederantwoord, van rechtswege zijn (haar) belang bij de procedure verliest daar waar, anderzijds, het laattijdig indienen van een memorie van antwoord door de verwerende partij niet met een gelijkwaardige sanctie bestraft wordt'.

B.6.2. Het onderscheid tussen de maatregel die geldt ten aanzien van een verzoekende partij die de termijnen voor het indienen van een memorie van wederantwoord niet respecteert en de maatregel die geldt ten aanzien van de verwerende partij die nalaat binnen de gestelde termijn een memorie van antwoord in te dienen, is objectief en redelijk verantwoord, rekening houdend met de verschillende uitgangspunten die aan de onderscheiden maatregelen ten grondslag liggen.

Artikel 21, tweede lid, houdt een regel in die de voortzetting van het onderzoek van een beroep afhankelijk stelt van de uiting, door de verzoekende partij, van de voortzetting van haar belang. Die maatregel draagt bij tot de beoogde inperking van de achterstand doordat hij voorkomt dat verder onderzoek wordt gewijd aan zaken waarin de verzoekende partij geacht wordt geen interesse meer te hebben.

Krachtens artikel 21, vijfde lid, wordt een laattijdige memorie van de verwerende partij ambtshalve uit de debatten geweerd.

De objectief onderscheiden situaties van de verzoekende partij, die moet doen blijken van een volgehouden belang, en van de verwerende partij, ten aanzien van wie de belangvereiste niet bestaat, verantwoorden op redelijke wijze dat onderscheiden maatregelen worden genomen bij nietnakoming van die respectieve verplichtingen.

B.6.3. Om de redenen vermeld in B.5.3 en B.5.4, doet de in het geding zijnde bepaling geen afbreuk aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gelezen in samenhang met de artikelen 144 en 145 ervan, of met de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

B.6.4. De derde prejudiciële vraag moet ontkennend worden beantwoord.

Wat de vierde prejudiciële vraag betreft (zie punt 3.1.4. van huidig arrest)

B.7.1. De vraag noopt tot een toetsing van de in het geding zijnde bepaling aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, 'in de mate dat de toegang tot de rechter en het recht van verdediging in het kader van een cassatieberoep tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent subjectieve rechten bij de Raad van State, daardoor niet wordt gegarandeerd, terwijl die belemmering inzake het recht van toegang tot een rechter en het recht van verdediging niet geldt in het kader van een administratief cassatieberoep bij het Hof van Cassatie'.

B.7.2. Om de redenen vermeld in B.5.3 en B.5.4., doet de in het geding zijnde bepaling geen afbreuk aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gelezen in samenhang met de artikelen 144 en 145 ervan of met de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

B.7.3. De vierde prejudiciële vraag moet ontkennend worden beantwoord.";

3.5. Overwegende tenslotte, dat gelet op de inhoud, de betekenis en de draagwijdte van de bestreden

beslissing, de Raad van State er niet kan toe komen om deze beslissing te vernietigen en de zaak te verwijzen naar een anders samengestelde Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, aangezien de bestreden beslissing steunt op de miskenning van het voorschrift van artikel 4, 5°, van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van , en de rechtspleging vóór de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat bijgevolg het volgen van de "gewone" procedure niet kan leiden tot de door verzoeker beoogde doelstelling, met name, eensdeels, de vernietiging van de bestreden beslissing, anderdeels, een nieuwe, en voor hem gunstige uitspraak ten gronde van de Vaste Beroepscommissie, zetelend als appelrechter; dat deze considerans op een bijzondere wijze onderstreept dat een prejudiciële vraagstelling niets vermag te wijzigen aan de grond van de zaak, en dat de vraagstelling een manifest dilatoir karakter vertoont;

3.6. Overwegende dat, gelet op wat voorafgaat, er aanleiding is om artikel 14bis, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 onverminderd toe te passen;

3.7. Overwegende dat de verzoekende partij binnen de termijn van zestig dagen, gesteld in artikel 7 van voornoemd besluit van de Regent, geen memorie van wederantwoord aan de griffie heeft toegestuurd; dat krachtens voormeld artikel 21, tweede lid, vastgesteld dient te worden dat het vereiste belang om de gevorderde vernietiging te verkrijgen, ontbreekt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op
zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende
partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op één september 1900 negenennegentig,
door :

de HH.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.